

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

4. september 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EU) nr. 1215/2012 – artikel 53 – attest angående en retsafgørelse på det civil- og handelsretlige område i bilag 1 – den oprindelige rets beføjelser – ex officio-efterprøvelse af, om reglerne om kompetence i sager om forbrugeraftaler er overtrådt«

I sag C-347/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien) ved afgørelse af 14. maj 2018, indgået til Domstolen den 28. maj 2018, i sagen

Alessandro Salvoni

mod

Anna Maria Fiermonte,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne C. Toader (refererende dommer), A. Rosas, L. Bay Larsen og M. Safjan,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Pucciariello,
- den tjekkiske regering ved M. Smolek, J. Vlácil og A. Kasalická, som befuldmægtigede,
- Irland ved J. Quaney, G. Hodge, M. Browne og A. Joyce, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved F. Moro, M. Heller og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,

* Processprog: italiensk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. maj 2019,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1), som ændret ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/281 af 26. november 2014 (EUT 2015, L 54, s. 1) (herefter »forordning nr. 1215/2012«), og af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Alessandro Salvoni på den ene side og Anna Maria Fiermonte på den anden side vedrørende de beløb, som Anna Maria Fiermonte skylder Alessandro Salvoni for hans ydelser som advokat.

Retsforskrifter

- 3 Følgende fremgår af 29. og 32. betragtning til forordning nr. 1215/2012:
»(29) [...] [D]en person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, [bør] kunne indgive begæring om, at anerkendelse eller fuldbyrdelse afslås, hvis den pågældende finder, at en af grundene til at afslå anerkendelse af retsafgørelsen er til stede. [...]
[...]
(32) For at underrette den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, om fuldbyrdelsen af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, bør den attest, der indføres med denne forordning, om nødvendigt ledsaget af retsafgørelsen forkyndes for den pågældende i rimelig tid inden den første fuldbyrdelsesforanstaltning. I denne sammenhæng bør der ved første fuldbyrdelsesforanstaltning forstås den første fuldbyrdelsesforanstaltning efter forkyndelse.«
- 4 Artikel 17-19 i forordning nr. 1215/2012 indgår i dennes kapitel II vedrørende reglerne om retternes kompetence og særligt dette kapitels afdeling 4 med overskriften »Kompetence i sager om forbrugeraftaler«. Denne forordnings artikel 17, stk. 1, litra c), fastsætter følgende:
»1. I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 6 og artikel 7, nr. 5):
[...]
c) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervsmæssig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere stater inklusive denne medlemsstat, og aftalen er omfattet af den pågældende virksomhed.«
- 5 Nævnte forordnings artikel 18, stk. 2, bestemmer følgende:
»Sager, som agtes rejst mod forbrugeren af forbrugeren medkontrahent, kan kun anlægges ved retterne i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl.«

6 Følgende fremgår af samme forordnings artikel 28, stk. 1:

»Såfremt en person, der har bopæl på en medlemsstats område, sagsøges ved en ret i en anden medlemsstat, men ikke giver møde, erklærer retten sig på embeds vegne inkompetent, medmindre den er kompetent efter bestemmelserne i denne forordning.«

7 Artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 fastsætter følgende:

»1. En part, der i en medlemsstat ønsker at påberåbe sig en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, skal fremlægge:

- a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed, og
- b) attesten udstedt i medfør af artikel 53.«

8 Denne forordnings artikel 42 fastsætter følgende:

»1. For i en medlemsstat at få fuldbyrdet en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, skal den, der fremsætter anmodningen herom, fremlægge følgende for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed:

- a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed, og
- b) en attest udstedt i medfør af artikel 53, som bekræfter, at retsafgørelsen er eksigibel, og som indeholder et uddrag af retsafgørelsen og alt efter omstændighederne de relevante oplysninger om, hvilke sagsomkostninger der kan tilbagesøges, og oplysninger om beregning af renter.

2. For i en medlemsstat at få fuldbyrdet en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, om anvendelse af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, fremlægger den, der fremsætter anmodningen, følgende for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed:

- a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed
- b) en attest udstedt i medfør af artikel 53, som indeholder en beskrivelse af retsmidlet, og som bekræfter,
  - i) at retten har kompetence med hensyn til sagens realitet
  - ii) at retsafgørelsen er eksigibel i domsstaten, og
- c) bevis for forkyndelsen af retsafgørelsen, hvis der blev truffet afgørelse om retsmidlet, uden at sagsøgte forinden var blevet indkaldt.

[...]«

9 Nævnte forordnings artikel 43, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Når der begæres fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, forkyndes attesten udstedt i henhold til artikel 53 for den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, inden den første fuldbyrdelsesforanstaltning. Attesten ledsages af retsafgørelsen, hvis den ikke allerede er forkyndt for den pågældende.«

10 Hvad angår afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse fastsætter samme forordnings artikel 45, stk. 1, litra e), og stk. 2, følgende:

»1. Efter anmodning fra en berettiget part afslås anerkendelse af en retsafgørelse:

[...]

e) såfremt afgørelsen strider mod:

i) kapitel II, afdeling 3, 4 eller 5, såfremt forsikringstageren, den sikrede, en begunstiget i henhold til forsikringsaftalen, den skadelidte, forbrugeren eller arbejdstageren er den sagsøgte, eller

[...]

2. Ved prøvelsen af de i stk. 1, litra e), nævnte kompetenceregler er den ret, som anmodningen rettes til, bundet af de faktiske omstændigheder, på hvilke den oprindelige ret har støttet sin kompetence.«

11 I artikel 46 i forordning nr. 1215/2012 anføres, at »[e]fter anmodning fra den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, afslås fuldbyrdelse af en retsafgørelse, når det konstateres, at en af de i artikel 45 omhandlede grunde foreligger.«

12 I overensstemmelse med denne forordnings artikel 53 »udsteder [d]en oprindelige ret [...] på begæring af enhver berettiget part attesten ved brug af formularen i bilag I«.

13 Denne formulars punkt 4, der har overskriften »Retsafgørelsen«, angiver i rubrik 4.6.2 oplysninger, som den oprindelige ret skal medtage i tilfælde af et foreløbigt, herunder sikrende, retsmiddel vedrørende kompetencen med hensyn til sagens realitet for den ret, som har iværksat det pågældende retsmiddel.

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

14 Den 3. november 2015 indgav Alessandro Salvoni, der er advokat med kontor i Milano (Italien), en anmodning til Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien) om udstedelse af et betalingspåkrav til Anna Maria Fiermonte, der er bosat i Hamborg (Tyskland), med hensyn til de beløb, som hun skyldte for hans ydelser i forbindelse med en sag om anfægtelse af det holografiske testamente efter hendes far.

15 Den forelæggende ret traf afgørelse om udstedelse af et betalingspåkrav på et beløb med tillæg af renter og omkostninger. Da Anna Maria Fiermonte ikke fremsatte indsigelse mod denne afgørelse, indgav Alessandro Salvoni, med henblik på fuldbyrdelse, begæring til den forelæggende ret om udstedelse af en attest i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 ved hjælp af formularen i denne forordnings bilag I.

16 Den forelæggende ret foretog ex officio en internetsøgning, som viste, at Alessandro Salvoni udøvede virksomhed rettet mod Tyskland. Den forelæggende ret anmodede derfor Alessandro Salvoni om at dokumentere, hos hvilket advokatkontor han udøvede sin virksomhed i den periode, hvor han bistod Anna Maria Fiermonte som advokat. De dokumenter, som Alessandro Salvoni indgav, bekræftede, at hans virksomhed var rettet mod Tyskland, og at Anna Maria Fiermonte på det tidspunkt, hvor han bistod hende som advokat, havde bopæl i Tyskland.

17 Da den forelæggende ret fandt, at forholdet mellem Alessandro Salvoni og Anna Maria Fiermonte kunne ligestilles med et forbrugerforhold, udledte den af oplysningerne om Alessandro Salvonis erhvervsmæssige virksomhed, at afgørelsen om et betalingspåkrav var blevet truffet i strid med kompetencereglerne i kapitel II, afdeling 4, i forordning nr. 1215/2012 vedrørende reglerne om retternes kompetence i sager om forbrugeraftaler.

- 18 I denne forbindelse er den forelæggende ret i tvivl om, hvilke beføjelser den ret, som er anmodet om at udstede attesten i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012, har, når en retsafgørelse, som efter national procesret er blevet endelig, er truffet i strid med de bestemmelser om retternes kompetence, som er fastsat i denne forordning.
- 19 Retten ønsker navnlig oplyst, om artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 pålægger den ret, som en begæring om en attest er rettet til, at gengive den retsafgørelse, som er truffet i domsstaten, ordret i attesten, eller om denne bestemmelse giver den mulighed for ex officio at beslutte at informere den sagsøgte forbruger – over for hvilken retsafgørelsen skal fuldbyrdes i en anden medlemsstat end domsstaten – om den eventuelle tilsidesættelse af kompetencereglerne i denne forordnings kapitel II, afdeling 4, og dermed om muligheden for at rejse indsigelse mod anerkendelse som omhandlet i nævnte forordnings artikel 45, stk. 1, litra e).
- 20 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at artikel 42 og 53 i forordning nr. 1215/2012 synes at kunne fortolkes således, at den ret, som er anmodet om at udstede nævnte attest, ikke har nogen skønsbeføjelse og skal gengive den omhandlede retsafgørelses indhold automatisk i formularen i bilag I til denne forordning med henblik på at attestere, at denne retsafgørelse er eksigibel i domsstaten.
- 21 Ifølge den forelæggende ret kan en sådan fortolkning imidlertid være i strid med chartrets artikel 47 som fortolket af Domstolen på forbrugerbeskyttelsesområdet. I denne henseende er det den forelæggende rets opfattelse, at det fremgår af Domstolens praksis, og navnlig af dom af 14. juni 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349, præmis 39, 41 og 43), og af 18. februar 2016, Finanzmadrid EFC (C-49/14, EU:C:2016:98, præmis 46), at det forhold, at forbrugeren befinder sig i en svagere stilling end den erhvervsdrivende hvad angår såvel forhandlingsstyrke som informationsniveau, alene kan afhjælpes ved positive foranstaltninger truffet af retten, som har pligt til ex officio at prøve, om et kontraktvilkår eventuelt måtte være urimeligt, så snart den råder over de oplysninger vedrørende de retlige eller faktiske omstændigheder, som denne prøvelse kræver.
- 22 Hvad angår attesten i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 har den forelæggende ret anført, at som Domstolen har udtalt i dom af 16. juni 2016, Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448), med hensyn til attesten i henhold til artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav (EUT 2004, L 143, s. 15), er attestering af en retsafgørelse en afgørelse af retslig art. Med hensyn til ordningen efter Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1) har Domstolen ligeledes fastslået, at funktionen af attesten i henhold til denne forordnings artikel 54 består i at gøre det lettere at træffe den afgørelse, der erklærer den i domsstaten trufne retsafgørelse for eksigibel (dom af 6.9.2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, præmis 41). I denne forbindelse har den forelæggende ret fremhævet, at betydningen af en sådan attest er blevet styrket i den ordning, som er indført ved forordning nr. 1215/2012.
- 23 Ifølge den forelæggende ret tilkommer det den at forene målet om hurtig bevægelighed for retsafgørelser som omhandlet i forordning nr. 1215/2012 med en effektiv forbrugerbeskyttelse ved hjælp af muligheden for i forbindelse med udstedelsen af attesten i henhold til denne forordnings artikel 53 ex officio at informere forbrugeren om en tilsidesættelse af kompetencereglerne i forordningens kapitel II, afdeling 4.
- 24 På denne baggrund har Tribunale di Milano (retten i Milano) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Skal artikel 53 i forordning [...] nr. 1215/2012 og [chartrets] artikel 47 [...] fortolkes således, at de er til hinder for, at den ret i domsstaten, som anmodningen om udstedelse af attesten i medfør af [denne forordnings] artikel 53 [...] med henvisning til en endelig retsafgørelse er rettet til, udøver beføjelser ex

officio med det formål at undersøge, om bestemmelserne i [denne forordnings] kapitel II, afdeling 4, er blevet tilsidesat, idet forbrugeren således kan orienteres om den eventuelt konstaterede tilsidesættelse og bevidst kan overveje, om vedkommende vil benytte det i forordningens artikel 45 fastlagte retsmiddel?»

Det præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

- 25 Indledningsvis skal det afgøres, om en ret, som en begæring om udstedelse af en attest i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 er rettet til, handler under udøvelse af domstolsvirksomhed som omhandlet i artikel 267 TEUF, eller om den procedure, som den følger, kan sidestilles med en rent administrativ procedure eller med den frivillige retspleje.
- 26 Det følger af Domstolens faste praksis, at selv om artikel 267 TEUF ikke forudsætter, at den procedure, hvorunder den nationale ret forelægger præjudicielle spørgsmål for Domstolen, er kontradiktorisk, kan de nationale retter kun forelægge spørgsmål for Domstolen, hvis der verserer en tvist for dem, og hvis forelæggelsen sker med henblik på afgørelse af en retssag (dom af 16.6.2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 Udtrykket »afsiger sin dom« som omhandlet i artikel 267, stk. 2, TEUF omfatter hele den proces, der leder frem til den forelæggende rets dom, og bør derfor undergives en vid fortolkning for at undgå, at en række processuelle spørgsmål må anses for ikke at kunne antages til realitetsbehandling og ikke at kunne fortolkes af Domstolen, og at sidstnævnte ikke kan tage stilling til fortolkningen af alle de EU-retlige bestemmelser, som den forelæggende ret har pligt til at anvende (jf. i denne retning dom af 16.6.2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 I denne forbindelse fastslog Domstolen i præmis 39-41 i dommen af 28. februar 2019, *Gradbeništvó Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162), at en oprindelig ret udøver judicielle funktioner, når den efterprøver, om den er kompetent til at udstede attesten i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012.
- 29 Denne løsning bør ikke begrænses til kun at gælde i de tilfælde, hvor kompetencen til at udstede en sådan attest bestrides, for så vidt som det organ, der udsteder attesten i henhold til denne artikel, ligeledes udøver funktioner af juridisk karakter i andre situationer.
- 30 De funktioner, som attesten i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 udfylder i den ordning, der er indført ved denne forordning, berettiger, at den oprindelige ret – når en del af de oplysninger, som skal overføres til denne attest, ikke findes i den retsafgørelse, der søges fuldbyrdet, eller nødvendiggør en fortolkning af denne retsafgørelse eller er omtvistede – udøver judicielle funktioner. I sådanne tilfælde fortsætter denne ret den tidligere retssag ved at sikre dennes fulde effektivitet, for så vidt som en retsafgørelse ved manglende attestering ikke kan bevæge sig frit inden for det europæiske retsrum. En sådan konklusion imødekommer behovet for at sikre hurtig fuldbyrdelse af retsafgørelser og samtidig bevare den retssikkerhed, som den gensidige tillid til retsplejen i EU hviler på.
- 31 En sag om udstedelse af en attest i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 er følgelig af juridisk karakter, således at en national ret, som en sådan sag indbringes for, kan forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål.
- 32 Det følger heraf, at nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 33 Den forelæggende ret ønsker med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 53 i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den oprindelige ret, der har modtaget begæringen om udstedelse af attesten i henhold til nævnte artikel 53 vedrørende en endelig retsafgørelse, ex officio efterprøver, om bestemmelserne i denne forordnings kapitel II, afdeling 4, er blevet tilsidesat med henblik på at informere forbrugeren om den eventuelt konstaterede tilsidesættelse og gøre det muligt for denne at overveje muligheden for at benytte det i nævnte forordnings artikel 45 fastlagte retsmiddel på et fuldt oplyst grundlag.
- 34 For det første bemærkes, at det følger af en sammenligning af stk. 1, litra b), og stk. 2, litra b), i artikel 42 i forordning nr. 1215/2012, at den ret, som modtager en begæring om udstedelse af attest – i modsætning til, hvad der kræves i forbindelse med en afgørelse om anvendelse af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler – ikke skal undersøge, om den ret, der har truffet afgørelse om sagens realitet, har kompetence.
- 35 Mens denne forordnings artikel 42, stk. 1, litra b), blot kræver, at den, der fremsætter en anmodning med henblik på fuldbyrdelse af en retsafgørelse om sagens realitet, fremlægger en attest, som bekræfter, at retsafgørelsen er eksigibel, fastsætter nævnte forordnings artikel 42, stk. 2, litra b), nemlig, at den attest, der fremlægges med henblik på fuldbyrdelse af en retsafgørelse om anvendelse af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, specifikt skal bekræfte, at den oprindelige ret havde kompetence med hensyn til sagens realitet.
- 36 Denne konstatering bekræftes af indholdet af nævnte attest, som er angivet i bilag I til samme forordning, og navnlig af dette bilags punkt 4.6.2, som vedrører tilfælde, hvor der anvendes foreløbige, herunder sikrende, retsmidler.
- 37 Denne sondring stemmer i øvrigt overens med det forhold, at den ret, som modtager begæringen om udstedelse af attesten, i de andre tilfælde er den oprindelige ret, som har truffet den afgørelse om sagens realitet, der søges anerkendt eller fuldbyrdet, og som følgelig formelt har fastslået sin kompetence, implicit eller eksplicit, ved at træffe den pågældende retsafgørelse, jf. artikel 2 i forordning nr. 1215/2012.
- 38 For det andet fremgår det af ordlyden af artikel 53 i forordning nr. 1215/2012, at den oprindelige ret skal udstede attesten, når en berettiget part indgiver begæring herom. Denne bestemmelse fastsætter derimod på ingen måde, at det tilkommer den oprindelige ret at undersøge forhold vedrørende tvisten, der falder uden for anvendelsen af denne bestemmelse, som f.eks. spørgsmål om sagens realitet og kompetence, der allerede er afgjort i den retsafgørelse, som søges fuldbyrdet. Det følger i øvrigt af Domstolens praksis, at nævnte attest udstedes næsten automatisk (jf. i denne retning dom af 6.9.2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, præmis 41).
- 39 Det følger heraf, at artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at retten i domsstaten, som modtager begæringen om udstedelse af den attest, som er omhandlet i denne artikel, vedrørende en endelig retsafgørelse truffet i forhold til en forbruger, i en sag som den i hovedsagen omhandlede ex officio efterprøver, om denne retsafgørelse er blevet truffet under overholdelse af kompetencereglerne i denne forordning.
- 40 Det skal endvidere for det tredje undersøges, om Domstolens praksis, nævnt i nærværende doms præmis 21, vedrørende Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29), sammenholdt med chartrets artikel 47, kan rejse tvivl om denne konklusion, for så vidt som den indebærer, at den oprindelige ret med henblik på at afhjælpe den manglende ligevægt mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende ex officio skal informere forbrugeren om den angivelige overtrædelse.

- 41 Hvad for det første angår de kompetenceregler, som forordning nr. 1215/2012 indfører, anføres det i 18. betragtning hertil, at det er ønskeligt at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler.
- 42 Dette mål gennemføres ved præcise processuelle bestemmelser i forordning nr. 1215/2012. Det følger således af denne forordnings artikel 17, stk. 1, at i de i denne bestemmelse opregnede tilfælde skal kompetencen afgøres på grundlag af specifikke regler for aftaler indgået af en forbruger og en erhvervsdrivende, som er fastsat i forordningens kapitel II, afdeling 4.
- 43 Hvad for det andet angår fasen for anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, følger det af 29. betragtning til forordning nr. 1215/2012, at den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, skal kunne indgive begæring om, at anerkendelse eller fuldbyrdelse afslås, hvis den pågældende finder, at en af grundene til at afslå anerkendelse af retsafgørelsen er til stede, herunder en eventuel tilsidesættelse af de specielle kompetenceregler.
- 44 Under disse omstændigheder kan Domstolens praksis vedrørende direktiv 93/13, således som generaladvokaten har anført i punkt 76 og 77 i sit forslag til afgørelse, ikke overføres til området for forordning nr. 1215/2012, som fastsætter regler af processuel karakter, hvorimod direktiv 93/13 tilsigter en minimumsharmonisering af medlemsstaternes lovgivning om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler.
- 45 Med hensyn til retten til adgang til effektive retsmidler som omhandlet i chartrets artikel 47 gøres der ikke indgreb heri, eftersom artikel 45 i forordning nr. 1215/2012 gør det muligt for sagsøgte at påberåbe sig bl.a. en eventuel tilsidesættelse af reglerne om kompetence i sager om forbrugeraftaler i denne forordnings kapitel II, afdeling 4.
- 46 Henset til det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 53 i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den oprindelige ret, der har modtaget begæringen om udstedelse af attesten i henhold til nævnte artikel 53 vedrørende en endelig retsafgørelse, ex officio efterprøver, om bestemmelserne i denne forordnings kapitel II, afdeling 4, er blevet tilsidesat med henblik på at informere forbrugeren om den eventuelt konstaterede tilsidesættelse og gøre det muligt for denne at overveje muligheden for at benytte det i nævnte forordnings artikel 45 fastlagte retsmiddel på et fuldt oplyst grundlag.

Sagsomkostninger

- 47 Da sagen i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som ændret ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/281 af 26. november 2014, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den oprindelige ret, der har modtaget begæringen om udstedelse af attesten i henhold til nævnte artikel 53 vedrørende en endelig retsafgørelse, ex officio efterprøver, om bestemmelserne i denne forordnings kapitel II, afdeling 4, er blevet tilsidesat med henblik på at informere forbrugeren om den eventuelt konstaterede tilsidesættelse og gøre det muligt for denne at overveje muligheden for at benytte det i nævnte forordnings artikel 45 fastlagte retsmiddel på et fuldt oplyst grundlag.

Underskrifter